

DONATORI AI MUZEULUI NAȚIONAL DE ISTORIE NATURALĂ „GRIGORE ANTIPA” BUCUREȘTI ȘI DONAȚIILE LOR NECUNOSCUTE PUBLICULUI

Angela PETRESCU¹, Iorgu PETRESCU²
angelap@antipa.ro, iorgup@antipa.ro

ABSTRACT: Collecting the impressive patrimony of the “Grigore Antipa” National Museum of Natural History from Bucharest, during the 180 years of existence, has required an immense creative energy, and the extensive work of the scientists who have contributed to this cultural institution. Some of these collections have been formed and enriched through the selfless devotion and the love for the nation of some famous people in different fields, who donated various samples. Our work pays homage to these people, who through their small contribution helped the museum exist and grow. Therefore, we believe that their names and their donations, which have been maintained in the archives of the collections, must be made known to the future generations.

KEYWORDS: the “Grigore Antipa” National Museum of Natural History, collection, donors, donations, natural history

Impresionantul patrimoniu al Muzeului Național de Istorie Naturală, „Grigore Antipa”, din București, a fost adunat în timpul celor 180 de ani de existență și a presupus o imensă energie creatoare dăruită de oamenii de știință care au cercetat în această instituție de cultură. În același timp, unele din aceste colecții au apărut și s-au îmbogățit și prin dăruirea altruistă, din iubire de neam, a unor oameni, celebri în alte domenii, care au donat diverse preparate. Lista donatorilor este foarte lungă, dar în acest studiu am ales câțiva dintre oameni politici importanți, magistrați, militari, ofițeri superiori, diplomați, oameni de știință, care au donat muzeului

¹ Cercetător științific gr.III la Muzeul Național de Istorie Naturală „Grigore Antipa”; membru asociat al Diviziei de Istoria Științei a CRIFST al Academiei Române.

² Cercetător științific gr.I la Muzeul Național de Istorie Naturală „Grigore Antipa”; membru titular al Diviziei de Istoria Științei a CRIFST al Academiei Române.

de-a lungul timpului diverse piese, fie animale sau piese de etnografie mondială.

Mihalache Ghica (1794–1850), a fost fiul Marelui Ban Dimitrie Ghica și al Elenei Razu. A fost fratele a doi dintre cei zece domnitori din această familie: Grigore IV Ghika Vodă (al 8 lea –în Valchia (Muntenia) 1822–1828) și Alexandru Voda Ghika II (al 9-lea – în Muntenia 1834–1842) [11][16]. Politician cu mare demnitate în timpul domniei celor doi frați, cultivat, iubitor de literatură și pictură, arheolog, colecționar de artă și anticități, obiecte de numismatică, membru al Societății de Istorie și Arheologie Odesa (1842), Mihail Ghica a fost fondatorul Muzeului Național din București în 1834 când era ministru al Treburilor din Lăuntru [35]. Vorbind de casa lui, moștenită de la tatăl său, unul dintre cei mai mari boieri din București, Cezar Bolliac (scriitor, politician, arheolog – prieten cu Mihalache Ghica), a declarat în 1873:că palatul de familie al lui Mihalache Ghica a fost un adevărat muzeu de anticități colectate în țară, o adevărată galerie de artă și sculptură citată de diverse surse europene, iar biblioteca, bogată în manuscrise, era imensă.” A donat muzeului colecții de arheologie, numismatică și o colecție de 21 de păsări naturalizate de Constantin Hepites, farmacist, tatăl academicianului Ștefan Hepites.

Cezar Bolliac (1813–1881), poet liric și politician, promotor al studiilor arheologice, și gazetar român, s-a născut la 23 martie 1813 la București din căsătoria doctorului Anton Bogliako (Bogliaco) și Zinca Kalamogdartis, recăsătorită ulterior cu stolnicul Petrache Peretz, care a avut grijă de creșterea și educarea viitorului poet. Este unul dintre frunțașii revoluției de la 1848, participând la toate acțiunile ei importante: este prezent la citirea proclamației revoluționare; este însărcinat „să ridice tabacii și mărginașii și tinerimea din București, să meargă gloată la Palat și să ceară sancționarea Constituțiunii” (Ion Ghica, „Scrisori”); este secretar al guvernului provizoriu, vornic al capitalei, membru în Comisia pentru dezrobirea țiganilor. După înfrângerea revoluționarilor, a luat drumul exilului, mai întâi în Ardeal, ulterior trece prin Constantinopol și ajunge la Paris spre sfârșitul anului 1850. Se stabilește la Paris împreună cu majoritatea revoluționarilor exilați. În 1851 era unul din cei trei membrii ai comitetului Societății studenților români din Paris. După 1857, interdicția de a veni în țară îi este ridicată; se întoarce pe la mijlocul verii lui 1857 și este propus

candidat de Ilfov al Divanului ad-hoc muntean. Cezar Bolliac moare la București în anul 1881[33].

Donează muzeului două păsări: o cintează, *Fringilla sp.* și o ciocârlie, *Alauda rupestris*.

Mihail C. Șutzu (1841–1933), istoric și numismat, s-a născut la București la 15 februarie 1841, dintr-o familie care a dat câțiva domnitori Principatelor Române[19]. A fost o personalitate marcantă: membru al Academiei Romane, inginer cu studii absolvite la Paris, a deținut funcții în Ministerul Domeniilor, apoi, a urcat pe scara ierarhică, fiind numit director general al Poștelor, consilier la Înalta Curte de Conturi și guvernator al Băncii Naționale a României [2].

Împreună cu soția sa Maria, face o expediție în Egipt de unde aduce diverse lucruri pe care le dăruiește Muzeului din București, prezente și astăzi, unele în expoziția publică, iar altele în colecțiile științifice. Dăruiește muzeului: un cap de mumie egipteană; șapte vârfuri de săgeți; trei vârfuri de sulite din Egipt; mumii egiptene (15 fragmente); păsări; un leopard din Egipt; doi păuni albi din propria menajerie a palatului, din care un exemplar naturalizat – montat se află încă în colecția științifică.

Grigore si Irina Șuțu

Constantin Bacalbașa în „Bucurescii de altădată” îl descrie pe prințul Grigore Șuțu, ca un om mărunțel, cu mustați lungi, arnăuțești, acum încărunțite, cu tipul clasic al grecului din caricatură, întotdeauna elegant, primea în picioare în cel dintâi salon, aproape de ușa holului, pe toți vizitatorii. Și în zilele de recepție vizitatorii erau gloată. În al doilea salonaș, principesa Irina trona pe un fotoliu luxos, iar pe dinainte-i, în ordinea intrării, defilau cei ce o vizitau (...). Protocolul era acela al unei Curți, cu mai puțină rigiditate și cu mai puțin fast”. Tot Bacalbașa amintește că „Grigore Șuțu și soția sa erau serviți de arnăuți cu fustangele, cu pistoale și iatagane la brâu” (Constantin Bacalbașa ”Bucurescii de altădată”). Grădina palatului era imensă [25]. Trecătorii de rând se opreau, de fiecare dată lângă gardurile palatului ca să observe păsările ce se aflau în grădină: fazani, pelicani sau frumoșii păuni ce se plimbau în voie în preajma unui bazin realizat în stilul fântânilor de la Palatul Versailles[3][30][32].

Unele dintre vietățile din curtea palatului, după trecerea în neființă ajungeau în colecțiile muzeului din vecinătate, din curtea Mănăstirii

Sfântul Sava. A dăruit muzeului mai multe păsări exotice, între care o rață ochi-de-șoim (*Anas sponsa*), o rață mandarin (*Anas galericulata*) din China și mai multe lebede negre (*Anser plutonia*) din menajeria palatului.

Mitropolitul Calinic Miclescu s-a născut la data de 16 aprilie 1822, în orașul Suceava, dintr-o veche familie boierească. A fost călugărit la Huși, la 18 iunie 1842, sub numele Calinic, ierodiacon (23 aprilie 1843), ieromonah (31 noiembrie 1848), fiind hirotonit apoi protosinghel și arhimandrit [26]. La data de 7 mai 1863, PS Calinic este numit ca locțiitor de mitropolit al Moldovei, apoi la 10 mai 1865 este numit mitropolit al Moldovei prin decret al domnitorului Alexandru Ioan Cuza. După moartea mitropolitului Nifon, la 31 mai 1875, IPS Calinic Miclescu este ales mitropolit primat al României, deținând această demnitate până la moarte (1886)[6][7].

Dăruiește muzeului doi porumbei cu coroană (*Goura coronata*), dropii (*Otis tarda*), fazani (*Phasianus cochicus*), fazani aurii și foarte multe găini și cocoși.

Principesa Ileana a României (1908 – 1991), născută la 23 decembrie 1908 (stil vechi) sau 5 ianuarie 1909 (stil nou), la București, era penultimul copil al regelui Ferdinand al României și al reginei Maria, căsătorită la Sinaia cu arhiducele Anton de Habsburg la 26 iulie 1931. Se călugărește în 1967, sub numele de maica Alexandra și devine stareța mănăstirii ortodoxe cu hramul Schimbarea la Față, din orașul Ellead, Pennsylvania. În copilărie obișnuia să vină destul de des la muzeu, așa încât în cartea de onoare sunt consemnate câteva vizite parafate cu semnătura prințesei. Dintre preparatele dăruite se mai păstrează în colecții un căluț de mare.

Ca donatori de onoare în patrimoniul muzeului sunt cuprinși Regele Carol I, care a donat muzeului un schelet de urs de peșteră (*Ursus spaeleus*), aflat acum în expoziția publică, un ciuf de pădure (*Otus vulgaris*) și un cocoș de munte (*Tetrao urogallus*) și Prințul Carol, viitorul rege Carol al II-lea, care a donat muzeului două costume japoneze, retrase în 14.12.1930.

Ion C. Brătianu (1821–1891), om politic român a fost președintele Partidului Național Liberal (1875–1891); Ministru în mai multe rânduri; Prim-ministru (1876–1881; 1881–1888). A condus delegația României la Congresul de Pace de la Berlin (1878)[23][22]. A dăruit muzeului un lup (*Canis lupus*), mascul.

Emanoil Koslinski (1853–1906), s-a născut în anul 1853. Era fiul cel mare al ofițerului rus de artilerie Alexandru Koslinski (viitor general român), rămas în Muntenia la cererea domnitorului Barbu Știrbei, ca să ajute la organizarea artileriei călărețe din principat și al Anastasiei Argyropol, fiica logofătului dreptății [9]. După absolvirea Gimnaziului român din Brașov și al Liceului „Sf.Sava” din București (1870), Emanoil Koslinski s-a înrolat voluntar în Flotila Română în 1872 și a fost trimis prin concurs pentru a urma cursurile școlii Navale din Brest (Franța). A studiat acolo între anii 1872–1874, fiind avansat la gradul de sublocotenent (1874) și îmbarcat pentru efectuarea instrucției practice, la școala de Aplicație, pe fregata franceză «La Renommée» [5]. Între anii 1875–1877 a urmat un curs de specializare la școala specială de torpilori (minieri) a Marinei ruse de la Kronstadt (Golful Finic), din Marea Baltică. S-a reîntors în România și a participat în cadrul Flotilei, la operațiunile navale ale Războiului de Independență [8]. În calitate de șef de Stat Major la Comandamentul Flotilei, Maior Koslinski a organizat prima școală de torpilori, a înființat „Corpul Apărărilor sub Apă” (1881) și a adus din Anglia crucișătorul „Elisabeta” (1888). Pe acest vas, în 1893 Grigore Antipa, participă la prima expediție de colectare de material biologic, pentru Muzeul de Zoologie din București, în Marea Neagră [27].

Comandorul Emanoil Koslinski a fost numit în funcția de comandant al Marinei Militare Române în anul 1901 și înaintat la gradul de contraamiral în anul 1906 [10] [28].

Contraamiralul Emanoil Koslinski a donat muzeului un pui cu trei ciocuri și trei ochi. Preparatul se păstrează și astăzi în colecția de Anatomie comparată.

Eustațiu Sebastian (1856–1941), s-a născut la 1 decembrie 1856 în București, fiul lui Gheorghe și al Smarandei. S-a căsătorit în anul 1894 în Galați cu Frigata Madela. Eustațiu Sebastian s-a înscris în anul 1872 la Școala Fiilor de Militari din Iași și apoi, în anul 1875, la Școala de Ofițeri din București, pe care a absolvit-o în iunie 1877 cu gradul de sublocotenent. A luptat în Războiul de Independență (1877–1878) ca ofițer la Grivița și Smârdan, unde s-a distins în lupte. După terminarea războiului, infanteristul Eustațiu Sebastian a fost repartizat în Corpul Flotilei, fiind avansat în anul 1881 la gradul de locotenent. A fost trimis apoi în Franța pentru

a urma cursurile de la Școala Navală din Brest[4]. Aici a fost imbarcat pe nava franceză „La Loire” cu care a făcut ocolul pământului, între anii 1884–1885. După revenirea în România, a fost înaintat, în anul 1886, la gradul de căpitan, fiind numit doi ani mai târziu la comanda Bricului-Școală „Mircea”, la bordul căruia a înfruntat în mai 1888, cumplita furtună din Marea Neagră, căreia velierul românesc a reușit să-i supraviețuiască. În anul 1898, se afla la comanda crucișătorului „Elisabeta”. A fost avansat la 7 aprilie 1909 la gradul de contraamiral. Contraamiralul Eustațiu Sebastian s-a aflat la comanda Marinei Militare Române atât în timpul campaniei militare din 1913, cât și în prima parte a Primului Război Mondial, până în ianuarie 1917. În prezent corveta 264 a Flotei Navale Române poartă denumirea „Contraamiral Eustațiu Sebastian”. Dăruiește muzeului doi furtunari colectați din călătoria în jurul Pământului între 1884–1885 pe nava franceză „La Loire”.

General Gheorghe Magheru (1802–1880), născut pe 8 aprilie 1802, la Bârzeiu de Gilort din județul Gorj, a fost la început, comandant militar în oastea lui Tudor Vladimirescu (1821). După moartea lui Tudor Vladimirescu, Gheorghe Magheru a fost înrolat în armată, unde a fost avansat rapid în grad datorită calităților sale. A fost comandant în Războiul Ruso-Turc din 1828–1829 și vătaf al județului Romani (din 1831) [15]. În 1848 a format la Craiova guvernul provizoriu revoluționar alături de Nicolae Bălcescu și Costache Romanescu. În anul 1848, odată cu detronarea prințului Bibescu și instalarea guvernului revoluționar la București, a făcut parte din guvernul provizoriu revoluționar național ca ministru de finanțe în cabinetul revoluționar, apoi a devenit temporar, comandant general al trupelor revoluționare din Țara Românească, generalul Armatei Române [31]. După ce armata otomană a înlăturat guvernul revoluționar, Magheru a refuzat să accepte înfrângerea revoluției și s-a retras cu trupele revoluționare în Oltenia, unde a organizat tabăra militară de la Râureni, lângă Râmnicu Vâlcea [14]. În octombrie 1848, Magheru s-a refugiat în Transilvania, iar de acolo la Triest și în cele din urmă la Viena [21]. În 1857 s-a reîntors în Țara Românească, unde a redevenit activ politic. A fost unul dintre fondatorii Partidei Naționale, mișcare ce a promovat unirea Principatelor Române și a sprijinit democratizarea și modernizarea lor.

A donat muzeului două capre de munte (*Rupicapra rupicapra*) și un căprior.

General Mihail Cerchez (1839 – 1884), a făcut studiile la Academia Mihăileană din Iași ocupând ulterior o funcție în departamentul justiției. A intrat în armată cu gradul de cadet, iar peste un an a fost avansat sublocotenent. După detronarea Principelui Cuza, avea gradul de colonel, refuză împreună cu toți ofițerii din regimentul generalului Solomon să jure credință guvernului provizoriu și nu se supune decât în urma abdicării Domnitorului. Participă la Războiul de Independență, 1877–1878, unde a luat parte la luptele de la Plevna, iar Osman Pașa a predat sabia în mâinile sale [17]. A fost membru al Societății Literare Junimea, la înființarea ei în Iași.

A donat muzeului un șarpe de alun, *Coronella austriaca*, din localitatea Lăculeț.

Alexandru Marghiloman (1854–1925), om politic, avocat, născut în Buzău la 27 ianuarie 1854. A urmat cursurile Liceului Sf. Sava, apoi Școala de Drept și Școala de Științe Politice la Paris, unde a obținut doctoratul la 30 August 1878 [12].

A intrat în Magistratură ca procuror la Tribunalul Ilfov în ianuarie 1879. În 1884 intră în politică, ales în Camera Deputaților ca Junimist, alături de Petre Carp. În 1888 este numit Ministru de Justiție în Cabinetul Th. Rosetti și elaborează legea de organizare a magistraturii. Ca ministru al Lucrărilor Publice are meritul de a fi pus piatra fundamentală a podului de peste Dunăre, adjudecat sub ministerul său [34]. A îndeplinit funcția de prim-ministru al României în anul 1918 din martie până în noiembrie și a avut un rol decisiv în timpul Primului Război Mondial [13].

A dăruit muzeului un papagal nimfă, *Psittacus novaehollandiae* și două păsări din Africa, *Fringilla* sp., *Amandava subflava*.

Ion Kalinderu, jurist (1840–1913) s-a născut în București la 28 decembrie 1840. Studiile și le-a făcut în țară și în străinătate, obținând, la Paris, titlul de doctor în științele juridice. și-a început cariera în magistratură fiind numit ca procuror pe lângă Tribunalul Ilfov, în care s-a distins în curând și prin înaintări succesive, trecând prin diferite grade ierarhice, ajunge consilier la Înalta Curte de Casație. După ce a demisionat din Magistratură a fost numit membru și apoi președintele consiliului de administrație al C.F. R, instituție care a beneficiat mult de tenacitatea,

cultura și energia recunoscută a lui Ion Kalinderu. În 1876–1879 a ocupat postul de administrator al Domeniilor Statului, unde își evidențiază, în mod deosebit talentul de excelent organizator[29]. În 1883, ca reprezentat al Guvernului Român a dus la bun sfârșit problema răscumpărării căilor ferate construite de consorțiul Strussberg, însărcinare de mare importanță rezolvată cu competență, având în vedere situația financiară a Țării. Timp de peste 20 de ani a fost membru al Academiei Române, din 1893, dar și președinte al acesteia. A făcut parte din Asociația Ateneul Român și din Comisia Monumentelor Istorice; a fost vicepreședintele Societății Regale de Geografie și președinte al Crucii Roșii [1].

Cărturar, filantrop, patriot, bărbat de stat, personalitate marcantă a timpului său, foarte puțin cunoscut astăzi, Ion Kalinderu a donat muzeului o piele de viezure (*Meles meles*) și una de vulpe (*Vulpes vulpes*).

Mihail Pherekyde (1842–1928), a fost diplomat, om politic și de stat român. A făcut studii universitare la Paris, doctor în drept (1866), magistrat și avocat. A fost o personalitate importantă a Partidului Național Liberal, deputat și senator, trimis extraordinar și ministru plenipotențiar la Paris (16 noiembrie 1881–24 septembrie 1884) [29]. A ocupat mai multe portofolii: Justiție (27 aprilie–23 iulie 1876; 10 aprilie–8 iunie 1881; 9 iunie–15 noiembrie 1881); Lucrări Publice (25 noiembrie 1878–10 iulie 1879); Afaceri Străine (16 decembrie 1885–20 martie 1888); Interne (31 martie 1897–30 martie 1899; 15 decembrie 1909–6 februarie 1910). Ministru de stat (11 decembrie 1916–10 iulie 1917; 29 noiembrie 1918–12 septembrie 1919). Deputat și vicepreședinte al Camerei Deputaților (1876–1888). Președinte al Camerei Deputaților (24 ianuarie 1901–9 decembrie 1904; 8 iunie 1907–15 decembrie 1909; 6 februarie 1910–7 martie 1911; 21 aprilie 1914–11 decembrie 1916). Președinte al Senatului (31 martie 1922–24 ianuarie 1926) [9][23].

A donat muzeului un șarpe, *Elaphes sauromastes*, din Dobrogea.

Dianu Nicolae (1889–1959), a fost jurist și diplomat român, doctor în drept la Paris, secretar de legație la Atena (1913) și Roma (1919). Consilier tehnic la Societatea Națiunilor (1925). Director al Direcției Presă și Informații din Ministerul Afacerilor Străine.

Însărcinat cu afaceri la Stockholm, Copenhaga, Oslo și Helsingfors (1928). Director adjunct al Protocolului Ministerului Afacerilor Străine

(1929)[36]. Trimis extraordinar și ministru plenipotențiar la Santiago de Chile (1 octombrie 1935–1 mai 1938); Moscova (1 mai 1938–1 octombrie 1939); Haga (15 octombrie 1939–15 iulie 1940). A îndeplinit, de asemenea, funcția de director general la Președinția Consiliului de Miniștri. Membru asociat al Academiei Diplomatice Internaționale (1930). Din mai 1941 s-a retras, iar după anul 1945 s-a stabilit în Franța. Nicolae Dianu era fiul inginerului Floru Dianu, cu studii la prestigioasa Ecole des Mines din București. Diplomatul Nicolae Dianu a fost ministru plenipotențiar la Moscova și ulterior personaj marcant al exilului românesc de la Paris [20]. A avut o activitate laborioasă legată de istoria trecută și prezentă a Basarabiei și a înființat la Paris, în noiembrie 1950, Asociația Mondială „Pro Basarabia și Bucovina”. Nicolae Dianu donează o mumie peruviană, prezentă astăzi în expoziția publică, la sectorul de etnografie mondială.

Constantin C. Cornescu (1830-) Magistrat, născut la București la 1830. A făcut studiile clasice la Liceul Henric al IV-lea din Paris și apoi a urmat doi ani cursurile Facultății de Drept. Reîntors în țară la 1852 a fost numit în magistratură ca procuror de tribunal și a înaintat până la gradul de Consilier de Curte, ocupând aceste funcțiuni neîntrerupt, până la 2 Mai 1864, când a demisionat în urma loviturii de stat. După aceea a fost numit membru la Înalta Curte de casație, dar refuză acest post [29]. Constantin Cornescu a fost ales senator în sesiunea din 1884 până în 1888. Vânător renumit, el publică în 1874 „Manualul Vânătorului”.

Dăruiește muzeului un lup, *Canis lupus*.

Dumitru Alimănișteanu (1898–1973) – era descendentul unei vechi familii boierești din Olt și Muscel care a dat mai multe personalități în domeniul intelectual și artistic. Fiu al Sarmizei Bilcescu și al lui Constantin Alimănișteanu, a absolvit liceul „Gheorghe Lazăr” din București, și apoi Institutul de Mine din Paris, obținând licența de inginer și economist. A lucrat în diferite servicii ale Ministerului de Finanțe [18]. Devine raportor al Bugetului, membru P.N.L., deputat în 1933, a fost numit subsecretar de Stat la Finanțe în 1936. Ulterior se depărtează de grupul liberalilor brătieniști și se alătură fracțiunii liberale conduse de Gheorghe Tătărescu. Dumitru Alimănișteanu a deținut funcția de ministru de Finanțe în guvernul Petre Groza pentru doar o lună, fiind supus presiunilor de a demisiona, fapt care a și avut loc la 11 aprilie 1945 [24]. Pe moșia de la Bilcești (jud.

Argeș), sat situat lângă Câmpulung Muscel, Dumitru Alimănișteanu a organizat câteva ferme model și a ridicat, prin 1938–1943, un conac impunător, în stil românesc. În 1947, a donat Academiei moșia de la Bilcești, care a funcționat ca stațiune pomicolă de cercetare pînă în anul 2002. A fost căsătorit cu Ninetta Alimănișteanu, născută Leon, nepoata de frate a lui Grigore Antipa.

Dăruiește muzeului: două cuțite de piatră, două oale cu două toarte ornamentale, diferite bucăți olarie primitivă, o piatră de măcinat, diferite oseminte de om și animale, coarne de cerb, colectate de la Căscioarele.

Ludovic Mrazek (1867–1944) a fost un om de știință român, specialist în geologie și în exploatarea petrolului, membru al Academiei Române. Ludovic Mrazek s-a născut la 17 iulie 1867, în orașul Craiova, într-o familie de etnie cehă-austriacă. Tatăl său, Ludovic Severin Francisc Mrazek, originar din sudul Bohemiei (Cehia), era farmacist, absolvent al Universității din Viena și se stabilise în România în anul 1861.

Pasionat încă din copilărie de științele naturale, Ludovic Mrazek deși avea să-și consacre cea mai mare parte a vieții studiului geologiei, a făcut la început studii de farmacie.

A făcut școala primară și liceul la Colegiul Național Carol I din Craiova. La sfatul tatălui său se înscrie la Facultatea de Farmacie din București unde îl va avea ca profesor pe Victor Babeș. În anul 1889 își ia licența în farmacie și interesul îi va fi atras de domeniul cercetărilor în aer liber și se va specializa în mineralogie. Pleacă la Geneva unde se inițiază în metodele teoretice și practice de studiu al pământului. Ludovic Mrazek îmbină în mod creator mineralogia cu științele fizico-chimice, tectonica și petrografia. În anul 1891 își ia licența și în 1892 titlul de doctor.

Academicianul Ludovic Mrazek este personalitatea care și-a pus amprenta asupra dezvoltării extraordinare înregistrate de geologia românească la începutul secolului al XX-lea. El este primul specialist român care a susținut originea organică a petrolului. De numele său este legată și înființarea Institutul Geologic Român. Prieten cu Grigore Antipa dăruiește muzeului mai multe preparate, un craniu de urs de peșteră (*Ursus spaeleus*) din Peștera Dâmbovicioara, o viperă (*Vipera ammodytes*) și o năpârcă (*Anguis fragilis colchica*), ambele din Gorj.

Radu Mandrea (1879–1963), economist a fost urmașul unei vechi

familiei românești, era fiul lui Nicolae Mandrea (1842–1910), fost magistrat și profesor universitar la Facultatea de Drept din Iași și membru fondator al Societății „Junimea” din Iași. Radu Mandrea s-a căsătorit cu fiica lui Duiliu Zamfirescu. A fost director general al C.E.C. Urmaș al familiei Bălcescu, în 1948, Radu Mandrea donează statului un conac boieresc construit în stil brâncovenesc cu influențe gotice în cinstea lui Nicolae Bălcescu spre a fi „loc de reculegere și de studiu”. Este vorba de o clădire cu o suprafață mai mare de 600 de m² a cărei construcție, în mai multe etape, a început în 1824 și s-a finalizat în 1937. Memorialul Nicolae Bălcescu cuprinde 11 încăperi ale expoziției de bază care au fost împărțite în două părți: în prima parte a expoziției, a fost amenajat conacul Bălceștilor, unde este redată atmosfera de epocă cu ajutorul mobilierului elegant, al covoarelor oltenești, al ceramicii, al tablourilor de familie sau fotografiile urmașilor Zoe Mandrea și Radu Mandrea. A donat muzeului, un costum de samurai care se află și astăzi în expoziția permanentă a muzeului, în sala de etnografie mondială, la etajul clădirii.

Lucrarea noastră este un omagiu adus acestor oameni rămași „anoni” pentru vizitatori, care prin mărunta lor contribuție au ajutat muzeul să existe și să crească. De aceea credem că numele și donațiile lor, rămase în scriptele colecțiilor, să fie cunoscute și generațiilor care vin.

Bibliografie:

- [1] Antonescu, P., *Ion Kalinderu*. Revista Pădurilor, 1913.
- [2] Bibicescu, I. G., *Domnul M. C. Sutz la Banca Națională*. Buletinul Societății Numismatice Române, Nr. 37–40, pp. 5–7, 1921.
- [3] Colfescu, Silvia. *București. Ghid turistic, istoric, artistic*. Editura Vremea. București 2007.
- [4] ****, *Comandanții Marinei Militare*. Marina Română, 5 (143), 2010. https://www.navy.ro/media/revista_mr/numere/rmr143.
- [5] ****, *Contraamiral Emanoil Koslinski* (1901–1909). https://www.navy.ro/despre/comandanti/comandanti_08.php.
- [6] Enache, G. *Mitropolitul Calinic Miclescu: o poveste de război și pace*, 17 aprilie 2010, Ziarul Lumina.
- [7] Ichim, R. G. *Calinic Miclescu: a conservative cleric in the service of the emancipated fatherland (1857–1885)*. Codrul Cosminului, XIX, 2013, No. 2, p. 391–398.
- [8] ****, *Koslinski Gheorghe Emanoil*, https://ro.wikipedia.org/wiki/Gheorghe_Em._Koslinski

- [9] Koslinski N. *Familia Koslinski din România*. Arhiva Genealogică, III (VIII), Iași, 1996.
- [10] Koslinski G. E. *Chestiuni de submarine*. Revista Marinei, nr. 2 / 1927.
- [11] Lăcusteanu G. *Amintirile colonelului Lăcusteanu*. Editura Humanitas, București, 2015.
- [12] Marghiloman, Al. *Note politice, Volumul I–III*, Editura Scripta, București, 1993 – 1995.
- [13] ****, *Marghiloman Alexandru*, http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Alexandru_Marghiloman
- [14] Marinoiu, V. *Gheorghe Magheru și Gorjul*. In: „Generalul Gheorghe Magheru – in memoriam”, Ed. Rhabon, Tg.-Jiu, 2004.
- [15] Mihalache, M. *Generalul Gheorghe Magheru*, Editura Militară, 1969.
- [16] ***, *Mihail Ghica* – https://ro.wikipedia.org/wiki/Mihail_Ghica#cite_note-vatamanu125-15.
- [17] Mocanu V. *Generalul Mihail Cerchez*, Editura Militară, 1978.
- [18] Moceanu, R. *PORTRET: Sarmiza Bilcescu – prima femeie avocat din Europa și prima din lume cu un doctorat în Drept* (27 April 2020). <https://www.radoromaniacultural.ro/portret-sarmiza-bilcescu-prima-femeie-avocat-din-europa-si-prima-din-lume-cu-un-doctorat-in-drept/>
- [19] Moșil, C., *Mihail C. Soutzo*. Balcanica, IV (1941), p. 479 – 502. (C.P.), 1941.
- [20] Mironov A.-M. *Când diplomația românească era „occidentală: Legația României la Moscova în anii '30*. Istorie & Civilizație. <http://www.istoriesicivilizatie.ro/cand-diplomatia-romaneasca-era-occidentala-legatia-romaniei-la-moscova-in-anii-30/>.
- [21] Mischie, N. *Gheorghe Magheru, general al Revoluției Române de la 1848*, In: „Generalul Gheorghe Magheru – in memoriam”, Ed. „Rhabon”, Tg.-Jiu, 2004.
- [22] Neagoe S. *Oameni politici români*, Editura Machiavelli, București, pp. 441–446. 2007.
- [23] Nicolescu, C. N. *Șefii de stat și de guvern ai României (1859 – 2003)*, Editura Meronia, București, pp. 239–240, 2003.
- [24] Nițu P.L., *Dumitru Alimănișteanu. Scurtă biografie în Arhivele Securității, nr. 1 București*, CNSAS. Editura Pro Historia, 2002.
- [25] ***, *Palatul Suțu*, http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Palatul_%C5%9Eu%C5%A3u, 2008.
- [26] Păcurariu, M. *Dicționarul Teologilor Români*, Ed. Univers Enciclopedic, București, 1996.
- [27] Petrescu, I. *Decapods (Crustacea) from the Black Sea, collected by Grigore Antipa and preserved in the collection of the Natural History Museum of Bucharest*. Trav. Mus. Hist. nat. „Grigore Antipa”, 34: 503 – 508, 1994.
- [28] ***, Redacția Alba 24.ro – *Cum a murit de foame, în închisoarea de la Aiud*,

„creierul” primului submarin românesc. Povestea lui Gheorghe Koslinski: <https://alba24.ro/cum-a-murit-de-foame-in-inchisoarea-de-la-aiud-creierul-primului-submarin-romanesc-povestea-lui-gheorghe-koslinski-692279.html>, 27.10.2019.

- [29] Rosetti, D.R. *Dicționarul Contimporanilor*, Editura Lito-Tipografiei Popular, București;
- [30] Scarlat, Diana. *Eleganța era obligatorie la Palatul Sutu*. <https://jurnalul.ro/special-jurnalul/eleganta-era-obligatorie-la-palatul-sutu-605220.html>, 2012.
- [31] Șerban, Al. D. *Gheorghe Magheru – ocârmuitor, președinte al magistratului și judecător în jud. Gorj*, In: „Generalul Gheorghe Magheru – in memoriam”, Ed. Rhabon, Tg-Jiu, 2004.
- [32] Stoica, Mihaela. *Palatul Suțu, polul balurilor bucureștene din secolul XIX. Onoarea specială pe care Carol I i-o făcea boierului Grigore*. <https://www.descopera.ro/video/17298079-palatul-sutu-polul-balurilor-bucurestene-din-secolul-xix-onoarea-speciala-pe-care-carol-i-i-o-facea-boierului-grigore>, 2018.
- [33] Șoimaru, T. *Cezar Bolliac*, Editura Tineretului, București, 1962 .
- [34] Scărlătescu, L. *Albumul Corpului Avocaților din Romania*. București, Tipografia Unirea, CALEA Moșilor, 1911.
- [35] Vătămanu N. *Odinioară în București*, Editura Eminescu, București, 1975
- [36] Voicu, Delia. *Misiunile diplomatice ale lui Lucian Blaga*. Glasul Bucovinei, 3 (99): 51–59, 2018.